

Dosar nr. 22307/299/2019

ROMANIA
TRIBUNALUL BUCURESTI SECTIA A V- A CIVILĂ

Încheiere

Ședința publică din data de 04.08.2020

Tribunalul constituit din:

Președinte:

Judecător:

Grefier:

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea apelului civil formulat de apelanta-contestatoare împotriva sentinței civile nr. 7905/04.12.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosarul nr. 22307/299/2019, având ca obiect „*contestație la executare*”, în contradictoriu cu intimata și intimatul-intervenient.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns apelanta-contestatoare prin avocați și intimatul-intervenient prin inspector de concurență, lipsind intimata.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței obiectul dosarului, stadiul procesual, modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, după care:

Tribunalul acordă cuvântul asupra cererii de sesizare a ÎCCJ.

Intimatul-intervenient, prin inspector de concurență, solicită admiterea cererii astfel cum a fost formulată și, în temeiul art. 519 Cod pr.civ., sesizarea ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 Cod pr.civ., respectiv pricina este pendinte pe rolul instanței care urmează să soluționeze în ultimă instanță cauza, Tribunalul București fiind investit cu soluționarea apelului formulat de * împotriva sentinței civile nr. 7905/04.12.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1, sesizarea privește o chestiune de drept. Consideră că în cauză sunt chestiuni de drept susceptibile de interpretări juridice opuse care sunt de natură să conducă la o practică neunitară. În ceea ce privește a treia condiție prevăzută de art. 510 Cod pr.civ., arată că soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept asupra căreia ar urma să se pronunțe ÎCCJ. Cu privire la caracterul de noutate, precizează că această chestiune nu a mai făcut obiectul unui recurs în interesul legii și nu a mai fost analizată în doctrină.

Apelanta-contestatoare, prin avocat, depune note scrise și le comunică și intimatului-intervenient.

Apelanta-contestatoare, prin avocat, solicită respingerea cererii de sesizare a ÎCCJ ca inadmisibilă în situația în care art. 519 Cod pr.civ. conturează condițiile ce trebuie îndeplinite pentru ca o astfel de cerere să fie admisibilă. Consideră că nu sunt întrunite condițiile noutății și a chestiunii de drept. Art. 512 din legea nr. 134/2010 anterior legii de punere în aplicare, avea o formă în care se referea la probleme de drept care nu erau dezlegate în mod unitar de practica judecătorească însă, față de faptul că această formă a prevederii legale a generat anumite discuții cu privire la existența unui criteriu cantitativ a jurisprudenței care să-l diferențieze de instituția recursului în interesul legii, prin legea de punere în aplicare s-a schimbat formularea și s-a introdus cerința noutății. Deciziile nr. 2, 17 și 3 din 2014 aduc o interpretare literală textului de lege, stabilind astfel: conjuncția „și” arată că este vorba despre două condiții diferite, pe de o

parte ÎCCJ să nu fi fost sesizată cu pronunțarea unei astfel de hotărâri sau cu un recurs în interesul legii, iar pe de altă parte să nu existe practică judecătorească nouă. În cazul de față, intimatul-intervenient a citat cu titlu de exemplu practică judiciară care s-a conturat pe marginea acestei probleme din 2018. În ceea ce privește chestiunea de drept, arată că aceasta se referă la o problemă de drept veritabilă de interpretare care poate să recurgă din mai multe motive. De asemenea, problema trebuie să fie una punctuală. Or, o instanță investită cu o cerere identică a considerat faptul că nu este o chestiune de drept, ci că este vorba despre o practică neunitară care s-a conturat în diferite cauze.

Tribunalul rămâne în pronunțare asupra admisibilității cererii de sesizare a ÎCCJ.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cererii de sesizare a ÎCCJ, constată următoarele:

I. Obiectul sesizării

Prin cererea depusă în ședința publică din data de 17.07.2020, intimatul-intervenient a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În raport de dispozițiile art. 5, art. 25 alin. 1 lit. b), art. 51 alin. 1, art. 55 alin. 1, art. 57 alin. 2 – 5, art. 60 alin. 1, 5 și 6, art. 61 alin. 1 și 2 din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care evidențiază un regim de constatare și sancționare a practicilor anticoncurențiale distinct și independent de prevederile OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, se poate reține incidența art. 22 din Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale în ceea ce privește sancțiunile contravenționale aplicate prin deciziile Consiliului Concurenței în temeiul art. 55 alin. 1 din Legea concurenței”.

II. Expunerea succintă a procesului

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 1 la data de 30.07.2019, sub numărul de dosar 22307/299/2019, contestatorul a solicitat, în contradictoriu cu intimata anularea executării întreprinse împotriva sa în dosarul de executare, desființarea actelor de executare, cu cheltuieli de judecată și cu restituirea taxei de timbru, arătând, în esență, că prin Decizia nr. */20.12.2018, * a dispus prin raportare la prev. art. 55 alin. 1 din Legea concurenței nr. 21/1996 sancționarea sa cu o amendă în cuantum de 519.597,56 lei pentru încălcarea art. 5 alin. 1 din Legea concurenței și a art. 101 alin. 1 lit. 1 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene. Contestatorul și-a îndeplinit obligația de plată care îi revenea la data de 21.01.2019, fiind plătită suma de 41.833 lei conform ordinului de plată, reprezentând jumătate din minimul amenzii prin raportare la prevederile art. 28 alin. 1 din O.G. nr. 2/2001. Deși contestatorul și-a îndeplinit de bună-voie obligația, s-a procedat în mod ilegal la executarea sa silită. Atâta timp cât Legea concurenței și Legea nr. 203/2018 nu stabilesc norme derogatorii de la prevederile art. 28 alin. 1 din O.G. nr. 2/2001 în sensul inaplicabilității sistemului ablațiunii, se poate conchide că de acest sistem poate beneficia și contravenientul ce a fost sancționat de * pentru încălcarea prev. Legii nr. 21/1996.

La data de 17.10.2019, * a formulat cerere de intervenție principală și în subsidiar accesorie, dat fiind faptul că înțelege să pretindă pentru sine un drept strâns legat de dreptul dedus judecării, constând în acela ca deciziile * emise potrivit prerogativelor legale recunoscute să își atingă finalitatea și să fie executat în mod corespunzător.

Instanța a respins ca inadmisibilă cererea de intervenție principală formulată de către *, admitând însă în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de către această entitate.

Prin sentința civilă nr. 7905/04.12.2019, Judecătoria Sectorului 1 a admis cererea de intervenție accesorie formulată de către intervenientul * și a respins contestația la executare, ca neîntemeiată, reținând în esență următoarele: dispozițiile O.G. nr. 2/2001 au un caracter general, nefiind interzis pentru legiuitor să prevadă excepții de la drepturile prev. de art. 28 care prevăd posibilitatea achitării a 1/2 din quantumul minimului special al amenzii care poate aplicată pentru o anumită faptă. Din formularea dată de legiuitor dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 21/1996 - „*Contravențiilor prevăzute la art. 53 lit. d) și e) li se aplică prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art. 5, 8, 28, 29, 32 și 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.*” - trebuie reținut că dreptul prevăzut de dispozițiile art. 28 a fost suprimat în cazul contravențiilor prevăzute la art. 53 lit. d și lit. e, contravenții care sunt de un pericol social mai redus decât fapta care face obiectul prezentei contestații la executare. Cu atât mai puțin este aplicabilă O.G. nr. 2/2001 în cazul unor contravenții de un pericol social mai ridicat cum este cazul celei care face obiectul prezentei cereri, prin care s-a stabilit sancțiunea printr-o Decizie a *.

Nu era necesar să se mai prevadă expres că dispozițiile O.G. nr. 2/2001 nu sunt aplicabile în cazul contravenției prevăzută de disp. art. 55 din Legea nr. 21/1996, prin prisma formulării legiuitorului - „*Contravențiilor prevăzute la art. ... li se aplică prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001*” - se antamează o interpretare *per a contrario* în sensul că în cazul altor contravenții nu li se aplică.

Împotriva acestei sentințe, a declarat apel contestatoarea *, criticând-o pentru motive ce vizează, în esență, următoarele aspecte: greșita admitere în principiu a cererii de intervenție accesorie formulată de * și greșita aplicare a prevederilor legale din perspectivă temporală, ignorându-se prevederile art. 22 din Legea 203/2018, apelanta contestatoare susținând că, prin intrarea în vigoare a Legii 203/2018 a avut loc o modificare legislativă a tuturor actelor normative speciale în ce privește dreptul contravenientului de a achita jumătate din minimul special al amenzii în scopul stingerii obligației de plată iar prima instanță nu a ținut cont de aceste prevederi legale. Deși intenția legiuitorului a fost ca acest sistem să se aplice tuturor contravenienților, în baza unei interpretări a OG 2/2001 în forma necompletată de legea 203/2018, instanța a procedat la o negare a drepturilor societății. Legea 21/1996 are indubitabil caracterul unui act normativ special care nu conținea, la momentul intrării în vigoare a Legii 203/2018, vreo prevedere care să excludă de la aplicare, pentru faptele contravenționale reglementate de art.55 din legea concurenței, dispozițiile OG 2/2001. Din momentul intrării în vigoare a Legii 203/2018, o astfel de interpretare este exclusă, prevăzându-se expres în cuprinsul art. 22 faptul că toți contravenienții beneficiază de sistemul ablațiunii, orice altă prevedere contrară fiind considerată abrogată implicit. OG 2/2001 este aplicabilă contravențiilor săvârșite în materia concurenței întrucât reprezintă reglementarea generală în materie; când legiuitorul a înțeles să deroge de la reglementarea de drept comun, a prevăzut acest lucru în mod expres în Legea concurenței iar unde nu există normă de excepție, completarea cu OG 2/2001 se

subînțelege; în prezent sistemul ablațiunii reprezintă regula iar excepțiile prevăzute de art. 61 alin. 1 din legea concurenței nu vizează și contravenția săvârșită de contestatoare, concluzia fiind în sensul aplicabilității sistemului ablațiunii.

Apelanta amintește totodată că se află în dezbatere publică un proiect de Ordonanță de Urgență pentru modificarea Legii 21/1996, prin care se urmărește exceptarea contravențiilor constând în încălcarea prevederilor Legii concurenței de la regimul de drept comun reprezentat de OG 2/2001 și de la sistemul ablațiunii, însă până la intrarea în vigoare a OUG vizată de proiect, sistemul ablațiunii este de aplicabilitate generală.

Prin cererea depusă în ședința publică din data de 17.07.2020, intimatul-intervenient * a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În raport de dispozițiile art. 5, art. 25 alin. 1 lit. b), art. 51 alin. 1, art. 55 alin. 1, art. 57 alin. 2 – 5, art. 60 alin. 1, 5 și 6, art. 61 alin. 1 și 2 din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care evidențiază un regim de constatare și sancționare a practicilor anticoncurențiale distinct și independent de prevederile OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, se poate reține incidența art. 22 din Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale în ceea ce privește sancțiunile contravenționale aplicate prin deciziile Consiliului Concurenței în temeiul art. 55 alin. 1 din Legea concurenței”.

III. Motivele de admisibilitate reținute de Tribunalul București

Temeiul juridic pentru solicitarea pronunțării unei hotărâri prealabile de către instanța supremă este reprezentat de dispozițiile art. 519 cod de procedură civilă, potrivit cărora dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Din economia acestor dispoziții legale rezultă în mod indubitabil că legiuitorul a urmărit să reglementeze un instrument procedural de unificare a jurisprudenței, complementar recursului în interesul legii. Deosebirea esențială dintre cele două proceduri (procedura recursului în interesul legii și cea a hotărârii prealabile) rezidă în momentul în care este solicitată intervenția instanței supreme pentru tranșarea unei chestiuni de drept, susceptibilă de mai multe interpretări, generatoare de soluții diferite. Dacă recursul în interesul legii este reglementat ca o soluție post-factum, menită să remedieze o practică neunitară deja formată, sesizarea instanței prin intermediul procedurii hotărârii prealabile se prefigurează ca o modalitatea preventivă, anticipativă, de natură să elimine riscul apariției și dezvoltării unei jurisprudențe neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei chestiuni de drept esențiale, apărute într-o cauză aflată în curs de soluționare în ultimă instanță. Formularea unei astfel de sesizări adresate instanței supreme a fost calificată ca un incident procedural, care potrivit dispozițiilor art. 520 alin. 2 cod de procedură civilă determină suspendarea judecății cauzei până la soluționarea chestiunii de drept deferite instanței supreme, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

În ceea ce privește condițiile de admisibilitate ale unei astfel de sesizări, acestea se desprind din textul art. 519 cod de procedură civilă, anterior reprodus.

Prima cerință care reiese din analiza dispozițiilor art.519 rezidă în existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță. Tribunalul apreciază îndeplinită această condiție, prezenta cauză având ca obiect contestație la executare, hotărârea ce urmează a se pronunța de Tribunal fiind definitivă. Astfel, potrivit art.260 alin. 1 c.pr.fiscală, "Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare silită, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii". Dispozițiile Capitolului XI – "Contestația la executare silită" din Titlul VII al codului de procedură fiscală se completează, în mod corespunzător, conform art. 3 alin. 2 c.pr.fiscală, cu cele ale codului de procedură civilă, relevante în cauză fiind prevederile art. 718 alin. 1 c.pr.civ. – "Hotărârea pronunțată cu privire la contestație poate fi atacată numai cu apel (...)" și art. 634 alin. 1 pct. 4 c.pr.civ. – "Sunt hotărâri definitive: (...) 4. hotărârile date în apel, fără drept de recurs, precum și cele neatacate cu recurs". Tribunalul investit cu soluționarea prezentului apel judecă pricina în ultimă instanță iar hotărârea pe care o va pronunța este definitivă, nefiind supusă căii de atac a recursului, față de prevederile art. 483 alin. 2 teza finală c.pr.civ., conform cărora nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.

A doua condiție vizează existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei. Practic trebuie examinată relația de interdependență dintre aspectele de drept în discuție și judecata pe fond a cauzei, inițierea procedurii hotărârii prealabile impunându-se numai în situația în care interpretarea care s-ar da problemei ar influența decisiv soluția litigiului. Așa cum reiese din interpretarea literală a dispozițiilor art. 519 cod de procedură civilă, pot forma obiect de analiză pentru instanța supremă prin intermediul procedurii hotărârii prealabile doar chestiunile de drept și nu cele de fapt, acestea fiind susceptibile de aprecieri diferite, circumstanțiale. Așa cum s-a statuat chiar de către Înalta Curte printr-o hotărâre prealabilă pronunțată anterior, chestiunea de drept interpretabilă și care suscită interes în vederea justei soluționări a cauzei, poate fi atât o problemă de drept material cât și un aspect de natură procesuală, care să răspundă cerințelor instituite de textul art. 519 cod de procedură civilă. Făcând aplicarea acestor aspecte teoretice în speța de față, Tribunalul constată că nu este vorba de o problemă care să țină de circumstanțele faptice ale litigiului, ci de o veritabilă problemă de drept ce constă în interpretarea dispozițiilor art. 22 alin. 2 din Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale, prin raportare la dispozițiile art. 61 și 55 alin. 1 din Legea concurenței, republicată, cu modificările ulterioare, respectiv în ce măsură sistemul ablațiunii reglementat de art.22 alin. 2 din legea 203/2018 este aplicabil în cazul contravențiilor prevăzute și sancționate de Legea concurenței nr. 21/1996 rep., cu referire în special la sancțiunile contravenționale aplicate prin decizii ale * în temeiul art. 55 alin. 1 din Legea concurenței.

De lămurirea acestei chestiuni de drept depinde, indiscutabil, soluționarea pe fond a cauzei, stingerea creanței fiscale ce constă în amenda aplicată contestatoarei prin decizia * în temeiul art. 55 alin. 1 din Legea concurenței rep., în modalitatea plății a jumătate din minimul special al amenzii prevăzută de lege, constituind principalul motiv al contestației la executare prin care se urmărește anularea executării silite declanșată împotriva contestatoarei, precum și, față de soluția primei instanțe, principala critică adusă sentinței, prin intermediul căii de atac a apelului.

În ceea ce privește condiția de admisibilitate referitoare la noutatea chestiunii de drept a cărei rezolvare de principiu se solicită, Tribunalul notează că legiuitorul nu a stabilit criteriile în funcție de care o chestiune de drept poate fi considerată nouă, această sarcină revenind instanței supreme, așa cum a reținut aceasta într-o hotărâre prealabilă anterior pronunțată. Tribunalul apreciază că cerința noutății este îndeplinită în prezenta cauză, în condițiile în care chestiunea de

drept își are izvorul în reglementările Legii 203/2018, intrată în vigoare relativ recent (24.08.2018), mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept răspunzând intenției legiuitorului de a preveni practica neunitară a instanțelor de judecată în materie, precum și de a evita paralelismului și suprapunerea cu mecanismul recursului în interesul legii. În egală măsură, Tribunalul apreciază că nu ne aflăm în situația în care să existe un număr semnificativ de hotărâri judecătorești care să fi soluționat diferit în mod constant această chestiune, astfel încât mecanismul legal de unificare a practicii judiciare să fie cel cu funcție de reglare post-factum și anume recursul în interesul legii. În plus, trebuie subliniat faptul că hotărârile care au fost deja pronunțate, într-un sens sau altul, cu privire la această chestiune, nu au rămas definitive, fiind pronunțate de judecătorii în prima instanță și aflându-se fie în termenul de declarare a apelului, fie în curs de soluționare a apelului, motiv pentru care nu prezintă caracterul unei practici judiciare conturate și constante, astfel încât mecanismul cu funcție de prevenție al hotărârii prealabile să fie înlăturat. În acest context, pot fi menționate patru soluții de respingere a contestațiilor la executare (sentința civilă nr. * /19.11.2019 în dosar nr. * al Judecătoriei Sector 2, cu apel declarat; sentința civilă nr. * /16.12.2019 în dosar nr. * al Judecătoriei Sector 1, cu apel declarat; sentința civilă nr. * /20.12.2019 în dosar nr. * al Judecătoriei Sector 1, cu apel declarat, dosarul fiind înaintat în calea de atac, precum și soluția pronunțată în dosarul de față) și patru soluții de admitere a contestațiilor la executare (sentința civilă nr. * /11.11.2019 în dosar nr. * al Judecătoriei Sector 5, cu apel declarat, dosarul fiind înaintat în calea de atac; sentința civilă nr. * /06.12.2019 în dosar nr. * al Judecătoriei Sector 1, cu apel declarat, dosarul fiind înaintat în calea de atac; sentința civilă nr. * /25.10.2019 în dosar nr. * al Judecătoriei Sector 1, cu apel declarat, dosarul fiind înaintat în calea de atac; sentința civilă nr. * /28.08.2019 în dosarul nr. * al Judecătoriei Bicaz, atacată cu apel ce se află pendinte pe rolul Tribunalului Neamț), problema de drept dedusă judecării în toate cauzele menționate anterior fiind identică.

Se justifică, în acest context, necesitatea sesizării instanței supreme din perspectiva opiniilor divergente exprimate în materie, prin soluțiile de practică judiciară pronunțate până în prezent de instanțele investite, fără să se poată constata, până în prezent, cristalizarea unei jurisprudențe suficient de bine încheiate încât să lipsească de obiect și efect real, util, prezenta sesizare.

Aceste aspecte sunt de natură să releve nu numai caracterul de noutate al acestei chestiuni, deoarece derivă din interpretarea și aplicarea unor dispoziții legale relativ recent intrate în vigoare, care conțin norme adoptate în virtutea principiului aplicării imediate și care au conferit o arie largă de aplicabilitate acestui act normativ, dar și dificultatea problemei de drept, ce poate fi considerată controversată, prin prisma soluțiilor diferite de practică judiciară și a inexistenței unor opinii doctrinare consacrate asupra acestei chestiuni, față de interpretarea diferită a dispozițiilor legale ce poate avea consecințe importante sub aspectul soluționării pe fond a cauzei.

Totodată, Tribunalul reține că instanța supremă nu a statuat asupra acestei chestiuni, care de altfel, nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Pentru formularea punctului său de vedere, Tribunalul pornește de la dispozițiile legale relevante.

Potrivit art. 22 alin. 1 și 2 din Legea nr. 203/2018 din 20 iulie 2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale: „(1) Pentru procesele-verbale întocmite

anterior intrării în vigoare a prezentei legi, aplicarea și executarea sancțiunii contravenționale se supun prevederilor legale în vigoare la momentul întocmirii actului de constatare. (2) De la data intrării în vigoare a prezentei legi, contravenientul poate achita jumătate din minimul amenzii prevăzute de lege și în acele situații în care actul normativ de stabilire a contravențiilor nu prevedea expres această posibilitate“.

Potrivit art. 28 alin. 1 din OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, astfel cum a fost modificat de punctul 10, Articolul 20, capitolul V din Legea nr. 203 din 20 iulie 2018, publicată în M. Of. nr. 647 din 25 iulie 2018: „ Contravenientul poate achita, în termen de cel mult 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal, jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, agentul constatatator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal“.

Legea nr. 21/1996, republicată, cu modificările ulterioare, în cadrul art. 60, face o distincție, în funcție de natura și gravitatea contravențiilor, între persoanele abilitate să le constate și sancționeze, precum și între actele prin care se realizează aceste operațiuni juridice. În acest sens, faptele prevăzute de art. 55 alin. (1) lit. a) sunt constatate și sancționate de către comisia sau Plenul Consiliului Concurenței, prin intermediul unei decizii, în timp ce faptele prevăzute de art. 53 lit. d) și e) se constată și se sancționează de către inspectori de concurență, printr-un proces-verbal.

Ulterior realizării acestei distincții, Legea concurenței prevede în art. 61 că faptelor prevăzute de art. 53 lit. d) și e) (faptele constatate și sancționate de către inspectori de concurență prin proces-verbal) li se aplică, în completare, dispozițiile OG nr. 2/2001 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția anumitor articole, printre care și art. 28, care reglementează posibilitatea contravenientului de a achita jumătate din minimul amenzii prevăzute de lege. Din economia dispozițiilor art. 60 și art. 61 din legea concurenței, se poate desprinde concluzia că intenția legiuitorului a fost aceea ca regimul juridic prevăzut de OG nr. 2/2001, ce constituie, fără îndoială, norma generală în materie contravențională, să fie aplicabil, în completare, numai în cazul faptelor prevăzute de art. 53 lit. d) și e), însă nu integral, chiar și în aceste situații înlăturând în mod expres de la aplicare dispozițiile art. 28 din OG 2/2001. Interpretând per a contrario dispozițiile art. 61 din legea concurenței, anterior citate, ținând cont în mod corespunzător de faptul că dispozițiile acestei legi au caracterul unei norme speciale, derogatorii de la norma generală cuprinsă în OG 2/2001, Tribunalul apreciază că, în cazul contravențiilor prevăzute de art. 55 alin. 1 din Legea 21/1996, au fost excluse de la aplicare dispozițiile cu caracter general ale OG 2/2001, inclusiv prevederile art. 28.

În această cheie se cuvin a fi interpretate dispozițiile art. 22 alin. 2 din legea 203/2018, care reglementează, în mod distinct, dreptul contravenientului de a achita jumătate din minimul amenzii prevăzute de lege și în acele situații în care actul normativ de stabilire a contravențiilor nu prevedea expres această posibilitate. Astfel, actul normativ de stabilire a contravențiilor, în speță Legea concurenței, rep. cu modificările ulterioare, nu numai că nu prevede expres această posibilitate a contravenientului, ci chiar o exclude, într-o manieră expresă, în art. 61 alin. 1 pentru contravențiile prevăzute de art. 53 lit. d) și e) sau implicită, în cazul celorlalte contravenții, cu referire deci și la cele prevăzute de art. 55 alin. 1, conform interpretării sistematice a celor două texte legale, art. 60 și 61, punctul de vedere al Tribunalului fiind așadar în sensul că dispozițiile art. 22 alin. 2 din legea 203/2018 nu sunt aplicabile sancțiunilor contravenționale stabilite prin decizii ale Consiliului Concurenței în temeiul art. 55 alin. 1 din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Punctele de vedere ale părților au fost expuse în prezentarea succintă a cauzei deduse judecării, putând fi sintetizate în esență astfel:

Apelanta contestatoare * consideră că, prin intrarea în vigoare a Legii 203/2018 a avut loc o modificare legislativă a tuturor actelor normative speciale în ce privește dreptul contravenientului de a achita jumătate din minimul special al amenzii în scopul stingerii obligației de plată, intenția legiuitorului fiind ca acest sistem să se aplice tuturor contravenienților. Legea 21/1996 are caracterul unui act normativ special care nu conținea, la momentul intrării în vigoare a Legii 203/2018, vreo prevedere care să excludă de la aplicare, pentru faptele contravenționale reglementate de art.55 din legea concurenței, dispozițiile OG 2/2001. Din momentul intrării în vigoare a Legii 203/2018, o astfel de interpretare este exclusă, prevăzându-se expres în cuprinsul art. 22 faptul că toți contravenienții beneficiază de sistemul ablațiunii, orice altă prevedere contrară fiind considerată abrogată implicit. În prezent sistemul ablațiunii reprezintă regula iar excepțiile prevăzute de art. 61 alin. 1 din legea concurenței nu vizează și contravenția săvârșită de contestatoare, concluzia fiind în sensul aplicabilității sistemului ablațiunii.

Intimatul intervenient * consideră că sistemul ablațiunii reglementat de art. 22 din Legea 203/2018 nu este aplicabil sancțiunilor aplicate prin decizii ale autorității de concurență, art. 61 din Legea 21/1996 prevăzând expres incidența, în anumite condiții și limite, a OG 2/2001, doar pentru contravențiile de procedură conținute de art. 53 lit.d) și e), nu și pentru practici anticoncurențiale. Regula este în sensul inaplicabilității OG 2/2001, excepția fiind reprezentată de aplicabilitatea în mod limitativ și într-o anumită măsură a OG 2/2001. Din interpretarea teleologică a Legii 203/2018 și pornind de la însăși rațiunea pentru care a fost adoptată, reiese că aceasta vizează doar procesele verbale ca acte de constatare și sancționare a contravențiilor, iar nu alte acte prin care autoritățile publice constată contravenții, potrivit legislațiilor proprii. Reglementarea art. 22 din legea 203/2018 are ca obiect exclusiv procese verbale de contravenție, față de dispoziția din alin. 1, ce reprezintă norma de aplicare în timp. Legea 203/2018 vizează exclusiv reglementări grefate pe norme de drept material din OG 2/2001, din interpretarea art. 25 alin. 1 lit. b și 51 alin. 1 din legea concurenței rezultând că voința legiuitorului a fost de a crea un cadru legislativ propriu al dreptului concurenței, cu norma sancționatorie distinctă, care diferă de cadrul instituit prin OG 2/2001. Aplicarea prevederilor Legii 203/2018 contravențiilor prevăzute de Legea concurenței ar înlătura caracterul disuasiv al amenzilor prevăzute de această lege. În cazul în care s-ar admite posibilitatea achitării amenzii în condițiile prevăzute de Legea 203/2018 s-ar ignora limitele sancțiunilor prevăzute de Legea concurenței, s-ar ajunge în situația în care operatorilor economici care încalcă regulile de concurență să le fie aplicată o sancțiune simbolică și s-ar goli de conținut prevederile Legii 21/1996. Interpretarea potrivit căreia prevederile Legii 203/2018 se aplică amenzilor dispuse de * încalcă principiile statuate la nivel european, cu referire la Directiva UE nr. 1/2019 și jurisprudența CJUE în cauze precum C-106/89, C-397/01 și C-17/89.

Intimata * nu a formulat un punct de vedere cu privire la chestiunea de drept în discuție.

VI. În consecință, reținând atât admisibilitatea, cât și oportunitatea dezlegării chestiunii de drept, în temeiul art.519 și 520 (1) Cod de procedură civilă, Tribunalul va solicita Înaltei Curți să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvarea de principiu a acesteia, urmând a reformula întrebarea elaborată de către intimatul intervenient *, prin reducerea acesteia la esența problemei de drept a cărei dezlegare se solicită, anume **dacă în ceea ce privește sancțiunile**

contravenționale aplicate prin decizii ale Consiliului Concurenței în temeiul art. 55 alin. 1 din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile dispozițiile art. 22 alin. 2 din Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale.

VII. În temeiul art.520 (2), va suspenda judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

DISPUNE:

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

"Dacă în ceea ce privește sancțiunile contravenționale aplicate prin decizii ale Consiliului Concurenței în temeiul art. 55 alin. 1 din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile dispozițiile art. 22 alin. 2 din Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale".

În temeiul art. 520 alin. 2 Cod.pr.civ., dispune suspendarea prezentei cauze privind soluționarea apelului civil formulat de apelanta-contestatoare * cu sediul ales * împotriva sentinței civile nr. * /04.12.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosarul nr. 22307/299/2019, având ca obiect „*contestație la executare*”, în contradictoriu cu intimata * cu sediul în * și intimatul-intervenient * cu sediul în *, bl. corp D1, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților, azi, 04.08.2020.

Președinte

Judecător

Grefier